

Parmaklarımın Aleviydi An

– S. Yetgin · 28 Mart 2016

O yakarılı ığlığın güvertesinden geceyi indiriyorduk sulara
Mavi siyaha karışmış, yakamozlar gözlerinde dans ediyordu
Haylaz, arsız ve âşık yüreğine müptela bir müzik eşliğinde
Sol göğsünün uzantılarında gülüşlerin beni düşünüyordu

Durmuştu ansızın vakit, durmuştu bedeninde denizin yalpası
Hızla ilerleyen yelkovan akrebin dizinde sensizliğe uyuyordu
Uykularından uyanan martılar oğn artığı simitler taşıyordu
Gözyaşlarının zemherisinde alaz bir dünya sunuyorduk aşka

Umarsız kelimelerimin rahlesine güvercinler yuva yapıyordu
Sendin ruhumun paslı yongası, karıştırdıkça aşka ısınıyorduk
Yüzüne dökülen zülfünü tarayan parmaklarımın aleviydi an
Mırıltılarla büyüyen nakarata dönüşmüştü birden iniltilerin

Yüzyıllık sargılarını aıp yüreğinin, aşkı emziriyordun sevdayla
O terli zemherinin kapılarını oştyorduk birlikteyken korkuyla
Utanga anlar sallıyorduk kangren yreğimizde, asırlık vefayla
oğl yaşanmışlıkların odasında ağlıyorduk, hazin sarılışlarla

Selahattin Yetgin